

«ΟΣΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΕΚ ΓΟΜΑΤΙΟΥ»

Ὁ Ὁσιος Γεώργιος ἔζησε στό Γομάτι τῆς Χαλκιδικῆς στίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰῶνος μ.Χ., τότε πού Ἑλλάδα ἦταν σκλαβωμένη στούς Τούρκους. Εἶχε οἰκογένεια μέ παιδιά καί ἐξασκοῦσε τό ἐπάγγελμα τοῦ μυλωνᾶ. Ἡ ἀγάπη καί φιλανθρωπία του ἦταν γνωστή σ' ὅλη τήν περιοχή. Σέ φτωχοῦς ἄλεθε τό σιτάρι δωρεάν καί ἔδινε ἀλεύρι σέ ἀνήμπορους. Μέχρι σήμερα φαίνονται τά ἐρείπια τοῦ μύλου του.

Κατά τή δύσκολη ἐκείνη περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας καί τῶν συνεχῶν ἐπαναστατικῶν κινημάτων στή Χαλκιδική ἔχασε τήν οἰκογένειά του καί ἀναγκάσθηκε νά ἐγκαταλείψει τόν κόσμο. Ἀνέβηκε στό βουνό πού ἦταν ἐπάνω ἀπό τό μύλο του, γιά νά ζήσει τήν ἀσκητική ζωή, μόνος, μαζί μέ τόν Θεό.

Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ἐπρόκειτο νά περάσει ἀπό τήν περιοχή Τούρκικο ἀσκέρι (στρατιωτικό ἀπόσπασμα). Ἐπειδή ἐφοβήθηκε ὅτι οἱ Τοῦρκοι σίγουρα θά περάσουν ἀπό τό μύλο, γιά νά ἀρπάξουν ἀλεύρι καί σιτάρι, συμβούλευσε τή γυναίκα καί τά παιδιά του, νά πᾶνε νά μείνουν μέσα στό χωριό γιά ἀσφάλεια.

Ἐκείνη ὁμως δέν ὑπάκουσε καί ὅταν πέρασε ὁ Τουρκικός στρατός, εὐρῆκε τήν οἰκογένεια καί τήν αἰχμαλώτισε. Ὄταν ἐπέστρεψε ὁ Ἅγιος, εὐρῆκε τό μύλο κατεστραμμένο, τό ἀλεύρι κλεμμένο καί τήν οἰκογένεια χαμένη.

Ἐπόνεσε ψυχή του ἀπό τήν καταστροφή τῆς οἰκογένειας καί τῆς παρουσίας του. Τότε ἐπῆρε τή μεγάλη ἀπόφαση τῆς ἀφιερώσεώς του στόν Θεό. Γιά παλαίστρα τῆς ἀσκήσεως καί τῶν πνευματικῶν ἀγώνων του διάλεξε ἓνα σπήλαιο.

Ἐκεῖ ἐπερνοῦσε τή ζωή του μέ ἀδιάλειπτη προσευχή, μέ τέλεια νηστεία καί αὐστηρότατη ἄσκηση. Τά χόρτα τοῦ βουνοῦ ἦταν μόνη τροφή του. Ὑποθέτουμε ὅτι ἔζησε ὡς ἐρημίτης, χωρίς νά λάβει τό σχῆμα τοῦ μοναχοῦ.

Καί σ' αὐτή τή φάση τῆς ζωῆς του, δέν παρέλειπε νά ἐπιδεικνύει ἀγάπη καί συμπόνια στούς συνανθρώπους του, στούς Χριστιανούς τοῦ χωριοῦ του. Κατέβαινε κρυφά ἀπό τό ἀσκητήριό του τή νύχτα, καί ἄφηνε ἔξω ἀπό τίς πόρτες τῶν σπιτιῶν τῶν ἐγκύων γυναικῶν, τῶν ἀσθενῶν καί φτωχῶν ξύλα καί χόρτα. Περιποιεῖτο κήπους καί ἀμπέλια φτωχῶν συγχωριανῶν του καί ἐφύλαγε τά ζῶα ἐκείνων πού εἶχαν ἀνάγκη.

Ὄταν κάποτε ἐθάηκαν τά ἴχνη του, τόν ἀνεζήτησαν οἱ γνωστοί του βοσκοί. Ἀνέβηκαν στό ἀσκητήριό του καί ἐκεῖ τόν εὐρῆκαν μέσα στό σπήλαιό του νεκρό, ἐξαῦλωμένο καί εὐωδιάζοντα. Εἶχε λιώσει ἀπό τήν ἄσκηση καί τή νηστεία καί εὐωδίαζε ὅλος ὁ τόπος. Ἐπῆγαν καί ἄλλοι Χριστιανοί καί ὁ ἱερέας τοῦ χωριοῦ καί ἐσήκωσαν τό ἅγιο λείψανό του μέ σεβασμό, γιά νά τό μεταφέρουν στό κοιμητήριό τοῦ χωριοῦ γιά ἐνταφιασμό. Καθ' ὁδόν, τό τίμιο σκῆνωμα ἔγινε ἀσήκωτο. Τόσο, ὥστε νά μή μποροῦν πλέον νά τό μετακινήσουν. Ὁ ἱερέας εἶπε ὅτι αὐτό εἶναι σημάδι καί θά πρέπει ἐδῶ νά ἐνταφιασθεῖ. Πραγματικά τό ἐνταφίασαν στόν τόπο, πού εἶναι σήμερα κτισμένο τό ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου· στό δρόμο πρὸς Γομάτι.

Ἄργότερα, ἐπάνω ἀπό τόν τάφο ἔκτισαν μέ ξερολιθιά ἕνα ἐκκλησάκι. Μετά ἐκτίσθηκε ὁ νέος μικρός ναός.

Μετά τήν κοίμησή του ὁ Ὅσιος ἄρχισε νά κάνει πολλά θαύματα, ἀπόδειξη καί αὐτό τῆς ἀγιότητός του. Ὁ Θεός ἔδωσε στόν Ἅγιο εἰδικό χάρισμα νά θεραπεύει τόν πόνο τῶν αὐτιῶν τῶν μικρῶν παιδιῶν.